

min Anerkjendelse, da det maa være meget smigrende for Thinget at se Forslag, som man kun med megen Vængstelse har dristet sig til at fremsætte, nu uden videre blive optagne af Regjeringen. — Forøvrigt gjør Forslaget jo et overveiende Indtryk af at være, jeg kunde sige en Generallov. Vi have nu 12 Generaler; Forslaget gaar ud paa at forøge dem med $5\frac{1}{2}$, saaledes, at der altsaa efter det nye Forslag skulde blive $17\frac{1}{2}$. Der er nemlig foreslaaet 2 nye Generaler ved Artilleriet, 1 Kommandant i Kjøbenhavn, 2 ved Fortænkningen, og dernæst ham, jeg betegnedes som den halve; det er maasse et af de væsentligste Punkter, nemlig en Antydning af en kommende øverstkommanderende General. Vi erindre jo dette Forslag fra tidligere Organisationsforslag, hvor der ligesom var optaget Forslag om en saadan. Her har han fundet Plads ved, at der foreslaas en Stab for ham, nemlig en Oberst af Generalstaben, medens selve Manden ikke findes. Det er det, som jeg kalder en halv General. Jeg skal ikke dvæle ved, at der ved Siden deraf indføres Generalintendanten og Generallæger, Udtryk, som maasse ere mindre heldige. Med Hensyn til de øvrige Enkeltheder falder det strax i Øinene, at ved Artilleriet er det i overordentlig Grad Fæstningsartilleriet, der har Ordet. I tidligere Regjeringsforslag — og det var et af de Punkter, som havde den Mærkelighed, at det i det Væsentligste blev støttet af dette Things Flertal — var der foreslaaet en betydelig Udvidelse af Feltartilleriet. Man foreslog nemlig at gaa til 12 Liniebatterier og 4 Reservebatterier, en Ordning, som i det Væsentligste havde fundet Tilslutning her i Thinget. Den nuværende højtærede Krigsminister har ment at kunne stryge disse 4 Reservebatterier, og at erstatte Artilleriet disse ved at give det en General. Det er en meget billig Erstatning, og hvis man kunde opnaa Erstatning paa samme Vilkaar i et videregaaende Omfang, saa vilde det være heldigt; men jeg har kun noteret dette, for at vise, at der med Hensyn til Feltartilleriet foreslaas Indskrænkninger i Sammenligning med tidligere Forslag. Gaar jeg ud baa fra Regjeringsforslagene og fra Forslagene her fra Thinget, saa har derimod Fæstningsartilleriet faaet en Udvidelse, som er meget iøjensfaldende, nemlig fra 6 til 16 Kompagnier. Dette er jo ogsaa et af de Fingerpeg, som viser os, hvad der ligger bagved den foreslaaede Hærsordning. Det er et Forslag om Fæstninger, og naar vi søie den nye Generalkommandant i Kjøbenhavn til, saa vil man jo let deraf kunne slutte, at det er „Fæstningen Kjøbenhavn“, der ligger bagved dette Forslag; men jeg kan da ikke Andet end gjentage min Forundring over, at dette Forslag, hvortil alle Beie og Antydninger i Forslaget pege hen, ikke er fremkommet. Af Enkeltheder i Forslaget, som stride imod de tidligere Regjeringsforslag, skal jeg endnu kun nævne et Par. Det fore-

kommer mig at være en uheldig Bestemmelse, at vi herefter skulde kunne finde Lieutenanter paa 55 Aar i Hæren. Jeg veed, at jeg i saa Henseende ikke er enig med de andre ærede Medlemmer, men jeg kan ikke anse dette for at være en heldig Foranstaltning. Thi jeg begriber ikke, hvilken Interesse en Mand skulde kunne knytte til sin Gjerning, naar han skal kunne gaa som Lieutenant uden Udsigt til Avancement, indtil han bliver graa. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa et andet Forhold, som følger dermed, og det er det, at jeg veed ikke, hvorledes man vil staffe sig Tilgang til Officerskorpset, naar man næsten gjør det umuligt at komme ind deri. Thi naar alle Lieutenantspladserne ere optagne af 55aarige Lieutenanter, saa ser jeg ikke, hvorledes man skal faae Plads til den nye Tilgang. Jeg skal ikke dvæle ved § 7, hvis Motiver stille i Udsigt nye Forhandlinger med Kommunerne om Garnisonsforholdene og synes at anerkjende, at der er foregaaet noget vist Uheldigt i den Maade, hvorpaa man har bundet sig til Kommunerne ved tidligere Forhandlinger. Dette ville Andre vistnok tage sig af, saa at jeg ikke behøver at dvæle derved. Jeg skal endvidere nævne § 9, som søger Jaaeneben gjenindsført, idet jeg skal minde om, hvilken varm Forhandling det gav Anledning til her, da den blev affastet, og jeg tror heller ikke, at der nu er Anledning til at føre den tilbage igjen. Disse Forslag ere jo mere eller mindre i Uoverensstemmelse med, hvad de Sagtyndige tidligere have været enige om. Jeg maa sige, at den Enighed, som synes at være tilveiebragt mellem de Sagtyndige, havde noget vist Værfrygtindgydende ved sig. Man solte sig imponeret af, at der var opnaaet en saa absolut Enighed imellem de Sagtyndige. Det havde kostet mange Forhandlinger, og det var efter flere Aars gjentagne Drøftelser, at dette Resultat var naaet. Nu er, som sagt, ogsaa denne Enighed kastet overende igjen, og forsaavidt bliver man jo lettet noget for den Værfrygt, som man hidtil har baaeret derfor.

Overfor de Fordringer, som Forslaget forøvrigt stiller, bliver Spørgsmaalet, hvorledes det stiller sig til de principielle Forlangender, som fra dette Things Side ere stillede med Hensyn til den indre Organisation ere optagne af tidligere Forslag, ere jo ikke saadanne Ting, som der herfra bleve tillagte nogen videre Betydning. De Ting, som man herfra har krævet, findes udtalte i den sidst afgivne Betænkning i følgende Hovedpunkter: For det Første, at man af flere Grunde paa det Bestemteste maa fraraade, at man fraviger Grundsaetningen om alt Mandsskabs Vaabenøvelse; dernæst at man i videst muligt Omfang bør komme bort fra Garnisonstjenesten; endvidere, at man i Pragis bør søge gjennemført Anvendelsen af værnepligtige